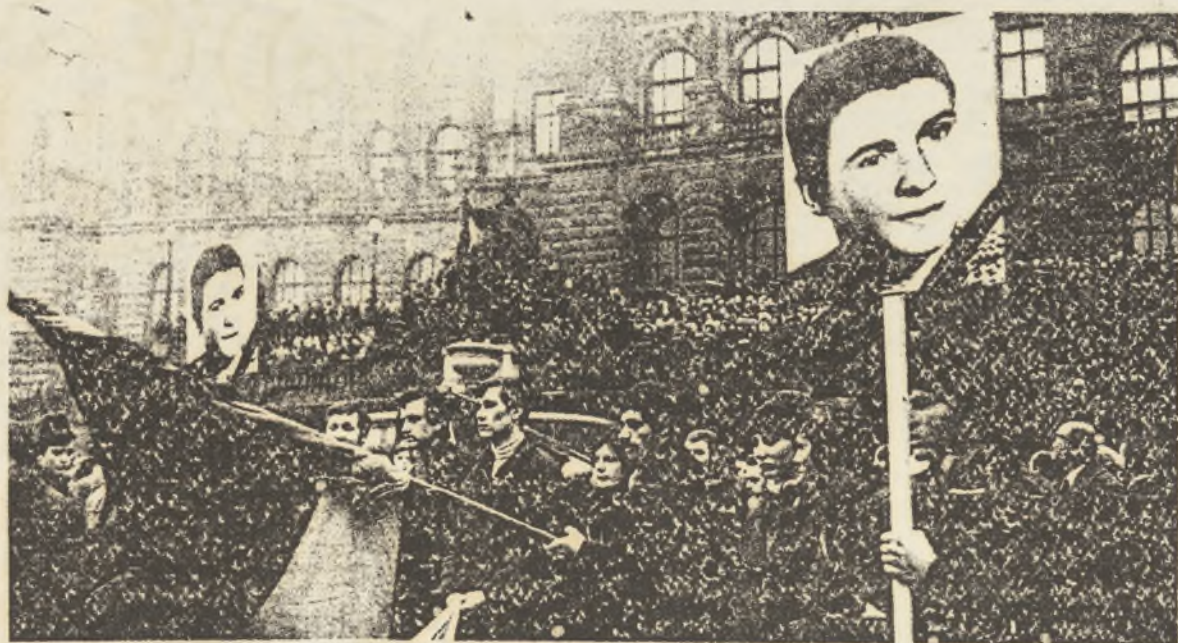

přijde
 māj
 budem mit
 rāj

1
9
ÚNOR
FEBRUÁR
7
0

18.1.69.

... i bez tebe
A jenom na orloji
kdesi mezi nebem a zemí
pohlédnu na sebe Svati
s Kristem
a Jidáš sklopí hlavu
a každý z těch Svatých
na hlavu ti vloží
svou vlastní svatozář
A milión lidí
této malé země
smeknou
Co mohou víc?

Úryvek z básně Ivana Diviše
'A ONI SMEKNOU — JANE'

Pravda

vítězí!

18.1.70.

Umělci kolem Svatého Víta...

napsal: V. Melcer

Po čas zimních měsíců, když táhlo sychravě zahradou Na valech, či Vikářskou uličkou, bylo mi lo poseděti v dílně vyhráté roztopenou výhní a pohovořit o starých zašlých časech. Do dílny přicházel malíř Luděk Margold. Kdo neznal malíře Margolda nikdy by neřekl, že je malířem. Chodil oděn v tmavý, jezdecký oblek jenž tak pěkně seděl jeho vysoké postavě, s tváří zdobenou knírem a na hlavě vévodícím proslulým širákem neurčité barvy. Otec jej vítal oslovením Mistře, rukou sobě potřásl nad kovářinou a již se Mistr vadil. Jaký já jsem mistr, celé dny plácám barvy na plátno, ale na Hradě mi ještě žádné nevisí. Ale tady kam jen se podívám všude je vidět práci vašich rukou. Ale pane Margold, těší jej otec, vždyť ty nejlepší věci, které jsem udělal, jste navrhnul vy. No dobrá, dobrá, dodá usmířené mistr a společně si připijí dobrého plzeňského z Vikárky což jak každý ví, je proslulá hospoda Svatopluka Čecha. A skutku za chvíli, Mistr usmířen črtá po papíře, který byl nalezen pod stolem, tlustou tesařskou tužku, jak by si představoval lustr do své venkovské "residence" staré chalupy pod Brdy. Malíř miloval Hrad až dojemnou láskou, svědčí o tom takhle příhoda.

Věžní hodiny na sv. Vítě se jednou zastavily. Zkušební hodináři psali stohy rozborů a návrhu a hlavně předběžné ceny, mnohdy sumy astronomické. Huť nikdy neměla dost na to aby vyplatila své zaměstnance, natož na zaplacení hodin. Stavitel Kamil Hilbert, či snad někdo jiný přišel jednou z nápadem vydat pohlednici, jejíž prodej by zaplatil výdaje se správkou spojené. Nemohlo se nalézt člověka pro tuto věc víc zapáleného, než byl Mistr Margold. Bez meškání se dal do práce a za několik neděl byla již v prodeji umělecká pohlednice Svatovítského chrámu. Suma, kterou to vyneslo, není možné nazývat úspěchem, leč i štěstí si zahrálo v té věci příznivě. Malíř Margold nevzal ovšem za svou práci nic, ale našel se hodinář Josef Hejnal, který tuto práci vzal na sebe, že jen za cenu režijní, to jest kolik material přijde a cestování z Mělníka, kde až do své smrti žil. A tak stará dílna zažila ještě jednou slavné okamžiky, kdy hodinář rozebravše celý stroj, dával jej za pomoci mého otce dohromady. V kadlubu ulili ze starých bronzových úlomků a pouzder nová ložiska, ve hrotech přibrousili hřídele kol a za nedlouho potom se ozýval ve věži rozvázný klapot hodin, zcela prozaicky bez účetních listin a protokolů. ---- Z vedlejší

dílny se ozývá jiný klapot,rytmické tak,tak,tak, jsou to údery kladiva Suchardova,dokončuje poslední chrlič. Zákeřná choroba podryvá jeho zdraví. Sucharda to ví a proto pospíchá, pospíchá neboť neví kolik dní mu ještě zbývá a on má ještě tolik práce před sebou,až dokončí tento chrlič,půjde na lešení a bude sekát do ohromné okrouhlé desky nad vstupním portálem chrámu,ale smrt je nemilosrdná,Bůh pvolává toho,jenž celý život sloužil jeho stánku. Kamenný kruh zůstává nedotčen. Prázdný,nic neříkající, ač by v něm mělo stát: Na paměť kamenníka od Sv.Víta, ojtěcha Suchardy.

Jen málo z nás nezná Sv.Vít,ale vy,kteří jej znáte,poslyšte s nimi. Vyjdeme-li ze Svatováclavské kaple,jež se nalézá vlevo od křížové lodi či vpravo, jdeme-li od hlavního portálu,musíme na protější stěně nutně vidět temný oltář se dvěma stupni,masivním dřevěným křížem,jenž je ozdoben sochou Kristovou. Již na první pohled je patrné jak velikým dílem je ona Kristova socha. Hlava poklesla dolů dosud ztrhána nesmírnou bolestí,z oka vyprchané světlo,rána na boku již zasýchající,leč stále hrozivá,ruce v dlaních probité,s prsty mírně se zavírajícími.Celek vyjadřující nesmírnou hrůzu z nekonečnosti působiví na kolem stojící,kteří nemohá se odtrhnout spolu prožívají onen nespravedlivý soud nemyslicího davu,jenž dal přednost před tímto mužem Barnabášovi. Kdo je tvůrcem této fantastické podívané,jíž instalovali ve Svatovítském chrámu na rozhraní století? Neznámý Mistr,neznámý dárce. Po smrti Bílkově, bylo toto dílo připsáno na jeho vrub,leč Bílek nebyl katolíkem,byl a vždy oslavoval hnutí utrakvistické,sám český bratr sobě říkal,či snad pozdější přátelství s Juliem Zeyrem jej dalo na správnou víru. Konečně je to zmínka o jakémsi nadaném českém sochaři laiku,ale kde jsou pak jeho další díla? A konečně kdo v té době,kdy socha byla zhotovena, pracoval ve dřevě? Z významných,jen František Bílek. Přes tyto pádné důkazy pospíšili si kulturní činitelé odstranit Bílkovo jméno z oltáře, neboť nepatří mezi prukopníky umění,které strana může označit za spoluzakladatele. A přesto to málo,co se z Bílkovy práce podařilo shromáždit v jeho vile u Chotkových sadů,dokumentuje,jak hluboce byl věřící a jak je ctěn veřejností,která si vynutila zpřístupnění jeho vily,pravý opak toho,co si osvětoví pracovníci přáli.

* * * * *

Z Evangelia sv.Jana,Hlava 3.,verše 16 - 21.:-

Bůh tak miloval svět,že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný,kdo v něho věří,nezahynul,ale měl věčný život.Bůh přece poslal svého Syna na svět ne proto,aby svět odsoudil,nybrž aby svět byl skrze něj spasen.KDO v něho věří,není souzen,KDO nevěří,už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět,ale lidé měli raději tmu než světlo,protože jejich skutky byly zlé.Každý totiž,kdo páchá zlo,nenávidí světlo a nepřichází k světlu,aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy,přichází ke světlu,aby se projevilo,že jeho skutky jsou vykonány v Bohu .

Vysvětlivky: Kdo páchá zlo,nesnese světlo víry,je mu nepřijemné,protože právě ono by mu jasně ukázalo,že nejdá správně.Kdo však zařídí svůj život podle Božího přikázání,nemusí se světla štítit,protože jeho skutky,které koná s pomocí milosti Boží,jsou skutečně dobré.

‘Jedná podle pravdy’: pravda zde označuje často správný mravní život,shodný s vůlí Boží (věrnost Bohu). Ve stejném smyslu užívá tohoto slova sv.Jan. Podle dvojího přikázání víry a lásky jsou ‘z pravdy’ ti,kdo věří,kdo milují,kdo ‘žijí v pravdě’,kdo ‘jednají pravdivě’, ‘kdo činí pravdu’.

* * * * *

Zprávy

President Svoboda jmenoval Alexandra Dubčeka československým vyslancem v Turecku.

-Projevuje se zvýšený nedostatek lékařů a lékárníků. Např. v Jihočeském kraji žádala zdravotnická komise v loňském roce o nástupy do zaměstnání 140 absolventů lékařských a farmaceutických fakult, ale nastoupilo jich jen 60. Současně žádala o přidělení 568 absolventů středních zdravotnických škol, ale ministerstvo přidělilo jich jen 249.

-Svaz slovenských spisovatelů vyloučil 15. prosince ze svých řad Ladislava Mňačka a dr. Ervina Mikulu, protože jejich působení v cizině je v rozporu se stanovami svazu a se ctí slovenského spisovatele.

-Federální rada dětských a mládežnických organizací, která má plnit hlavní funkce, vykonávané dříve Čes. svazem mládeže, zasedala v Praze a zvolila za předsedu Juraje Varholíka a místopředsedy Antonína Himla a Rudolfa Belana. Tajemníky Federální rady jsou Jan Bouchal, Otto Čmolík, Ivan Haluša a Dušan Ulčák. Za šéfredaktora Mladé Fronty byl schválen Lubor Batria.

-Od 1. ledna bylo v Praze zvýšeno jízdné na tramvajích.

-Ve strašnickém krematoriu v Praze se rozloučily stovky známých, přátel a obdivovatelů s hudebním skladatelem, hercem, zpěvákem a zakladatelem Divadla Semafor Jiřím Šlitrem, tragicky zesnulým v posledních dnech loňského roku v Praze.

-Pražský komorní orchestr zahájil koncertem v Ludwigshafenu turné po NSR a Rakousku. Orchester se sólisty J. Sukem, R. Buchbinderem a I. Margalitou provede celkem 31 koncertů.

-Milan Růžička, známý satirista, aforista a epigramatik zůstal mimo ČSR.

-Slovenský režisér Stanislav Barabáš, žijící dnes v Kanadě, byl oceněn v západoněmecké televizi "Zlatou kamerou" za film "Ewigen Gatten", k němuž hudbu napsal další československý umělec Zdeněk Liška.

-Ústřední kontrolní a revizní komise KSS přijala resignaci soudruhů V. Hataly, K. Járeka a L. Koni, a kooptovala naopak A. Filpkeho, J. Huňu, F. Lipku, E. Peťku a ing. A. Kováče (který se stal místopředsedou).

-Středočeský krajský výbor vyloučil ze strany ing. E. Dvořáka (bývalého člena předsednictva KV KSČ) a B. Králíka (býv. člena KV KSČ). Navrhl též vyloučení bývalého tajemníka KV KSČ J. Vitáčka, který však už není

členem krajské organizace. Plénum KV vzalo dále na vědomí vyloučení ze strany bývalé redaktory G. Svobodové.

-Filmový režisér Milan Vošmík, známý svými filmy pro děti, zemřel náhle 1. ledna ve věku 39 roku.

-Dne 30. prosince zemřel na srdeční mrtvici ve věku 58 roku národní umělec Jiří Trnka, známý svými loutkovými filmy, kresbami i knížkami pro děti.

-Šéfredaktorem bratislavské Smeny se stal Ján Ištvánčin.

-Ústřední novinařů ČSSR zvolilo za svého předsedu ředitele Čes. rozhlasu v Bratislavě dr. M. Marko. Současně přijelo demisi dr. F. Kouckého na funkci ústředního tajemníka a člena předsednictva.

-V Radvanově u Mladé Vožice zemřel 6. prosince světící biskup olomoucké arcidiecéze dr. Stanislav Zela.

-Z. Fierlinger rezignoval na svůj mandát ve Sněmovně lidu.

-Dne 6. ledna zahájila Československá televize zvláštní vysílání pro příslušníky sovětských ozbrojených sil v Československu. Byl jím předveden vojenský film, záběry o spolupráci sovětských vojáků s civilisty při zkládání sněhové kalamity na východním Slovensku.

-Zpráva, kterou tisk v ČSSR neuvěřejně: britským reportérem roku 1969 byl jmenován 27letý korespondent londýnských Times-u Michal Horsby. Této pocty se mu dostalo za mimořádně dobře informované zprávy a komentáře, které posílal z Československa. Michal Hornsby byl v ČSR loni v srpnu vypovězen.

-Poblíž Stříbra v západních Čechách bylo objeveno ložisko zlata. Veřejností zatím hebylo oznámeno, jak je rozsáhlé.

-Krajský soud v Brně odsoudil Františka Navrátila k 6 rokům a Františka Vitouše k pěti rokům vězení za "přípravné jednání k teroru." Vnikli prý 23. srpna 1969 do vojenského objektu, aby se zmocnili zbraní a použili je - jak oba doznali - ke střílení komunistů v Nové Říši na Jihlavsku. Chtěli prý vytvořit ilegální skupinu a skrývat se v lesích a pořídili prý si už seznam osob, které mají být likvidovány. Jejich záměry překazila strážná Alžběta Hrcárová, která zařídila jejich zadržení a předání Veřejné bezpečnosti.

-Cestovat do ciziny se bude - ovšem jen do té přátelské. Tak do SSSR se má v letošním roce zvýšit vzájemná výměna mládeže o plných 100%, jak se už dohodly sovětská kancelář Sputnik s Čes. Cestovní kanceláří mládeže. K jednání o celkovém roz-

voji vzájemného cestovního ruchu se dostavila do ČSSR čtyřčlenná delegace správy pro zahraniční cestovní ruch při radě ministru SSSR, která pak podepsala smlouvu o rozvoji vzájemného cestovního ruchu na léta 1971-75.

-V Jasnej pod Chopkom se konal třídní seminář o problémech sociologie kultury na Slovensku.

-Ve dnech 8.-18. ledna/januára probíhala v pařížském Circle de la Librairie v Saint-Germain reciproční výstava české a slovenské kultury.

-Rakouská katolická tisková služba Katthpress uveřejnila dopis představených ženských řeholních společností ze Slovenska, které se brání proti omezování své činnosti. Z bratislavského ministerstva kultury jim bylo sděleno, že jejich ošetrovatelská práce musí být omezena jen na přestárlé kněze a řeholníky a na oligofrénní a pschiatrické případy, není jim dovoleno ošetrovat nemocné v domech, v nemocnicích, procovat na farách a vyučovat náboženství a mít jakýkoliv bližší styk s obyvatelstvem. Mají také propustit čekatelky a novicky, které přijaly. Představené odpověděly, že se podle zákazu zařídí, až bude oficiálně vydán, mezitím protestují proti chystanému opatření u presidenta Svobody, federálního ministerského předsedy Černíka slovenského Coloty a u prvního tajemníka KSČ dr. Gustava Husáka.

-Vilém Šalgovič, v srpnu 1968 náměstek ministra vnitra, protože se postavil za vstup sovětských vojsk a snad jim pomáhal, dostal k svým 50. narozeninám Řád práce. Sledoval vždy zájmy KS a svého lidu, řekl Sádovský, když mu vyznamenání odevzdával.

-V Praze byl odsouzen na 32 měsíců vězení Vítězslav Kadlčák, který loni na jaře chtěl přispět k vyřešení tajemství smrti Jana Masaryka, ale záhadným způsobem, jak tvrdil, mu to bylo znemožněno. Dopustil se trestního činu hanobení republiky a jejího představitele, křivého svědectví a výtržnictví. Nedlouho potom generální prokuratura uveřejnila výsledky svého vyšetřování smrti Jana Masaryka: lze vyloučit, že byl zavražděn, mohlo se stejně pravděpodobně jednat o sebevraždu jako o nešťastnou náhodu, že totiž spadl s okna, na jehož římsu si sedl. Dělal prý to, když trpěl nespavostí.

-V druhé půli listopadu skončily procesy proti mladým mužům, kteří byli pro nepokoje zatčeni ve dnech kolem 21. srpna 1968. Podle RP skončilo dosud na 30 procesů. V Liberci bylo souzeno 173 mladíků. Trest od dvou do 15 měsíců odnětí svobody

dostalo 30 mladých, 76 rozsudků bylo podmíněných a 49 chlapců, asi mladších 18 let, bylo odsouzeno k výchovným korekčním opatřením.

-12. listopadu byly na pražských vysokých školách pozastaveny všechny přednášky z oboru filosofie, sociologie a dějin - prověřením profesorů těchto předmětů ministerstvo školství chce zničit střediska liberalistického myšlení.

-Čeká se vládní opatření o bytech čs. občanů, kteří se neoprávněně zdržují v cizině. Těchto bytů prý je 2 až 3 tisíce. Na některých místech je už MNV zabavil a přidělil komunistickým funkcionářům.

-Letos má být uspokojeno 91.500 zájemců o osobní auta: 70.000 z pořádníku a zbytek na volném trhu. O tento volný trh je stále malý zájem

- od jeho vyhlášení se prodalo jen 3.200 aut. Důvod je pochopitelný: ceny jsou vesměs, až na škody a fiaty 600 a 850 nad 100.000 Kčs. Před vánočními byly ceny poněkud sníženy.

-8. prosince začalo studium Čs. rozhlasu v Ústí n. L. vysílat pořady pro sovětské vojska. Vysílání zahájil Lubomír Štrougal.

-Na území ČSR žije 9,898.000 obyvatel, 595.000 je jiné národnosti než české (381.000 Slováků), na Slovensku 4,520.000, 636.000 z nich jsou Slováci. Jejich postavení má řešit nový zákon o národnostech.

-Na 100 tisíc obyvatel připadá v ČSR 12,36 telefonních stanic.

-Tři významní čs. filmoví pracovníci byli vyznamenáni komendním křížem Italské republiky. Jsou to sesazený ředitel Čs. filmu Alois Poledňák, Karel Zeman a Jiří Trnka.

Čechoslováci v Zahraničí:

-V USA zemřel dr. Jozef Lettrich, do r. 1948 předseda Slovenské národní rady a Demokratické strany. Po odchodu do exilu r. 1948 pracoval víc než deset let ve stanici Svobodná Evropa.

-13. září m. r. vzpomínala průmyslová obec Batawa (Kanada) 30. výročí svého založení. Oslav se zúčastnil Tomáš Baťa ml. s chotí, jehož jméno obec má.

-Katolický týdeník "Sunday Examiner" který vychází v Hongkongu, píše, že v Šanghaji byly všechny katolické kostely uzavřeny a proměněny ve skladiště nebo laboratoře. Všichni kněží a řeholní sestry, kteří se dosud nevzdali svého povolání, byli odesláni do koncentračních táborů nebo na nucené práce. Známý chrám v Zi ka wei částečně vyhořel a jeho okna byla vytlíčena.

-Ze skupiny 93 osob z ČSR, kterým

byl povolen Čedokem organizovaný výlet o vánocích do Švédska, požádalo tam 72 osob o asy. Zpět do Prahy odjelo jen 21 členů výpravy. Velký počet nových uprchlíků z této výpravy překvapil, protože mělo jít o turisty prověřené. Z další výpravy na sever zůstalo 7 lidí ve Švédsku a 35 v Dánsku a z Itálie se po Novém roce odmítlo vrátit 30 osob.

-Indický časopis Inter national Behavioural Scientist, Sandha Prakashan, Meerut, uveřejnil přednášku Josefa Kalvody, profesora politických věd na Saint Joseph College, West Hartford, Conn., USA, kterou měl na schůzi Společnosti pro politické vědy v Gatlinburgu "Sovětský blok."

-Dr. Miloslav Rechcigl ml. byl jmenován zvláštním poradcem amerického ministerstva zdravotnictví.

-Profesor Karel B. Jiráček byl loni jmenován čestným členem Amerického sdružení umělců.

-Zprávy Rutgersovy university v New Jersey v USA upozornily na českého studenta technické koleje Jana Vondráčka, který tam studuje výrobu keramiky. Jan Vondráček se narodil v Australii, ale pokračuje v tradici své rodiny, která už po 12 generací provádí keramickou výrobu.

-První posrpnový exulant, jemuž se po 8 měsících pobytu v Kanadě podařilo složit s úspěchem nostrifikační zkoušku veterinářské, je dr. Vlastimil Bruckner z Toronto.

-Československá Společnost pro vědy a umění se sídlem v USA svolává pátý sjezd k 300. výročí úmrtí Jana Amose Komenského na dny 13.-15. listopadu 1970 do New Yorku.

-Na taneční zábavě, kterou pořádali studenti Stanfordské university, zastřelil 19letý výrostek lékaře dr. L. Kulhánka. Důvod: manželka dr. Kulhánka odmítla tance s dotyčným mladým černým Američanem a dr. Kulhánek se mu pokoušel vysvětlit, že jediný důvod odmítnutí je, že ho vůbec neznají. Výrostek odpověděl třemi ranami z revolveru, po nichž klesl populární gynekolog dr. Kulhánek mrtev.

-Před vánocemi uspořádal posrpnový čs. exulant Jaroslav Hovadík v Torontu (Kanada) výstavu svých grafických prací, která měla velký úspěch.

-Krátko před vánocemi vzbudili pozornost australského tisku manželé Jaroslav a Alžběta Dlaskovi, kteří jako členové souboru Laterny Magiky na jihoamerickém zájezdu požádali australské vyslanectví v Buenos Aires o poskytnutí azylu v Australii. 6 hodin po příletu do Sydney uzavřeli s Australskou baletní společností šestiměsíční kontrakt, dle něhož budou vystupovat v nově nastudo-

vaném programu v Australii a na Novém Zélandě.

-Práce čs. umělce J. Kučíka z Perthu vzbudila již několikrát pozornost australského tisku. Nedávno uveřejnily noviny v Perthu obraz z jeho výzdoby katedrály v New Norcia.

Pravda, Bratislava, 25. XI. 1969. :-

"Je to, žiaľ, pravda, že dennodenne sme svedkami toho, ako si mní najmä v obchodoch, v službách, v hoteloch a mnohých iných miestach túto starú ľudovú múdrosť ('S poctivosťou nejdalej zajdeš') svojsky zamenili za heslo 'kto nekraďne, okráda rodinu.' Napr. v obchode pri terajšom nedostatku bravčového mäsa vidíte, ako človeku, čo prišiel po, vynesú premasťený balík zo skladu a bez mihnutia oka mu ho odovzdajú. Presvedčíte sa, že v hotelu často nemajú pre vás miesto, ale ten komu trčí z občianky 'Žižka' alebo aspoň kus 'oravskej priehrady', ten izbu dostane. Podobne je to s mnohými druhmi nedostatkového tovaru. Tuzexové bony sú pomaly v určitej početnej skupine občanov druhou menou, ponúka sa za ne v inzerátoch chaty, autá, ba i manželstvá. Výnimkou nie sú ani ľudia, príživujúci sa rozličnými inými 'vynaliezavými' spôsobmi na ťažkostiach svojich spoluobčanov, ktorí sa napr. nemôžu dočkať inštalatéra od komunálu alebo nemôžu zohnať potrebnú súčiastku do vysávača, chladničky, autá. Nie sú zriedkavé ani prípady, že na stavbu rodinného domu nezoženie človek v príslušnej predajni cement, ale ak pridá fľašu alebo 'zelenú', tak sa cement nájde..."

Pravda, Bratislava, 27. XI. 1969. :-

"Včera bolo v B. Bystrici zasadnutie Predsednictva Stredoslovenskej KV KSSM ktoré viedlo jeho člen ing. Tibor Kurta. V min. roku, v dôsledku pôsobenia proti socialistických síl sa cirkvi, najmä rímsko-katolícka a evanjelická silne aktivizoval hlavne politicko-mocensky. Pritom však stranícka propaganda a ateistická výchova bola v pasivite. Mnohí členovia strany sa verejne hlásili k náboženstvu, názorová výchova mládeže sa žiaľ aj za pomoci štátnych orgánov dostala pod vliv cirkvi. Predsednictvo SKV KSSM uložilo OV-om KSS zvýšiť starostlivosť o vedecko-ateistickú propagandu, pro sociologických komisiách vytvoriť samostatnú pracovnú skupinu aktivistov a lektorov pre otázky vedecko-ateistickej výchovy. Do funkcie cirkevných tajomníkov ONV sa žiada ustanoviť ideovo vyspelých pracovníkov, ktorí budú kvalifikovane riešiť problémy cirkevnej politiky v okresoch. Školské odbory ONV budú ak-

tívnejšie vplyvať na vedenie škôl a združenia rodičov a priateľov školy, aby sa posilnila výchova.

Z dopisu:

Každému říkám, že je dobře, že to zasnoubení dopadlo nedobře. Snad jsme nebyli k takovému vznešenému stavu ještě zralí. Co nic nestojí, za nic nestojí. A kde by zastalo zadostučinění, poznání? Na to se nedá střílet, to se musí vyvrátit. Špatně je nám od žaludku. Slinivka je líná, žlučník trápí. Je moc nemocí a nemocných. Nevadí. Snad je pravda: "Nevkročí na místo, kde by si mohli odpočinout" (Žid. 4, 3). - Zase už jsem nedostal tiskoviny, které mi byly poslány, mám takovou chuť se hádat. Co je víc: opatrnost, nebo statečnost? Myslím, že ta druhá nám dala více. Tak ten Zacheus neučinil, co slíbil (Lk. 19, 8). To pak asi ani Pán nesplní, co zase on za to slíbil: požehná ní jeho domu. A tak se divím, že nevidím záby na talíři nebo na stole (Ex. 7, 28). No, to může ještě všechno být. Vepřové není, Jen nás, Bože, chraň těch kobylek! Však na pány v krytém voze také jednou trhne..... (Z Čech).

MEZNIK SOCIALISMU : -

Srpnová okupace Československa se po téměř půldruhém roce stále ještě nechce přiřadit k vyřízeným historickým událostem, jak si přála Moskva a jak to poslušně prosazují čs. místodržící. Zvláště mezi komunisty na Západě způsobila rozkol, který se nedaří zahladit. Např. v Rudém právu z 29. prosince čteme kritiku soudruhu z britské komunistické strany, kteří prý nadále ignorují názory a argumenty nynějšího ÚV KSČ a operují vlastní ideou jakési abstraktní samostatnosti, v níž chybí důraz na k třídní hledisko. Dalekosáhlejší hlas odporu k "normalizaci" v komunistickém hnutí se ozval z Paříže. Těsně před vánocemi tam vyšla kniha vedoucího komunistického intelektuála Francie profesora Rora Garaudyho "Le Grand Tournant du Socialisme" (Velký mezník socialismu), která může mít velký vliv na smýšlení zvláště mladších příslušníků strany. Autor, dlouholetý člen Předsednictva K.S. Francie, píše v knize mj., že Brežněv překonal Stalina, když poslal tanky k potlačení pokusu čs. komunistů o vytvoření socialistického modelu, který by vyhovoval vysoce vyvinuté společnosti. Při nejmenším prý Sta-

lin nenařídil invazi Jugoslavie. O Sovětském svazu dochází Garaudy k poznání, že k stalinské perverzii nedošlo ani tak vlivem Stalincovy osobnosti, ale že to byl nevyhnutelný důsledek celého systému. Monopol komunistické strany na všechna rozhodnutí a řízení veškeré činnosti - od ekonomie až k umělecké tvořivosti - vedly k dogmatickému překrucování a k degeneraci socialismu. Za těchto okolností je prý Sovětský svaz neschopný přizpůsobit se náležitě vědecké revoluci dnešního světa. Nevědecká a nedemokratická koncepce státu a strany stěžuje tam prý hospodářské reformy a brzdí vědecký vývoj, který je podmínkou realizace skutečného socialismu.

Roger Garaudy bude patrně zbaven místa v Předsednictvu i v Ústředním výboru a snad i vyloučen z komunistické strany. Škodu, kterou jeho kniha v řadách souputníku nepochybně způsobí, to však už nezahledí. sv.

PRAHA Chřipková epidemie se v současné době dostala pravděpodobně ke svému vrcholu. Konstatuje to včerejší zpráva min. zdravotnictví. Z většiny kraje je hlášena téměř stabilizovaná situace, v některých se již začal projevovat menší pokles. Na území ČSR bylo izolováno již 50 kmenu chřipkového viru typu A-2 (Hongkong 1968). Z komplikací se objevily především záněty plic. Vývoj komplikací ani úmrtí nepřevyšuje běžné chřipkové epidemie.

Hokejové, do jisté míry historické a také neuvěřitelné i smutné 2 : 1 ... a "šmytec" !!!

Když naše poslední výprava 26. pros. odlétala do Kanady, zcela určitě ani ve zlém snu netušil, že bude doslova poslední aspoň na nějaký čas, než se vyřeší problém, který vyvstal po šokujícím ženevském rozhodnutí z této neděle. Kanada se, jak známo, vzdala pořadatelsví MS 1970 a přerušila styky s hokejovou Evropou. Tento fakt nelze brát na lehkou váhu, je to pro vývoj hokeje něco těžko představitelného a doslova neslýchaného. Představte si, že by se měl světový fotbal nejednou hrát bez Anglie. Pod tímto dojmem a v tomto stínu se hrá poslední zápas Kanada-ČSR z neděle na pondělí v noci v Ottawské hale "Civic center."

Čs. reprezentanti po návratu ze zámoří: Bez Kuby ztrácí šampionát půvab! - Nikdy jsme však čs. reprezentanty neviděli se vracet s tak smutnou tváří, jako včera po poledni.

Zprávy:

použito: NŽ, HD, FCI, T70, ČSR.

!! POMŮŽETE !!

Naskýtá se velická příležitost zopakovat v našem československý úspěch světové vystavy v Bruselu a v Montrealu !

Potřebujeme všechny schopné české a slovenské výtvarníky, architekty, odborníky z oboru uměleckých řemesel a folkloru, hudebníky, tanečníky, ale též organizátory se znalostmi jazyka a schopné řemeslníky !

Na naše oznámení v předešlém JASU o připravované "Vystavě československých prací - hudby a tance" dost odpovědělo krásně - chtějí spolupracovat.

Dnes už máme konkrétnější zřívá !!!!!!!!!!!!!

JUNIOR CHAMBER OF COMMERCE v Johannesburgu nám nabídlo spolupráci na připravované vystavě:

" COSMOPOLITOWN-70 "

kde se mají jednotlivé skupiny emigrantů představit svým novým spoluobčanům - Jihoafričanům.

Základní myšlenkou je, aby naši krajané z Československa si postavili na vystavě COSMOPOLITOWN 70 stánek, kde by vystavovali umělecké a užitkové předměty - typické pro jejich vlast.

Očekává se např.: že se představíme i svými typickými jídly, tanci, zpěvy atd..

Výstava potrvá týden / uvažujeme o přenesení její československé části do RETORIE / , bude to výstava pro děti a výtěžek bude příslušet vystavovatelům / jednotlivcům nebo skupinám, kroužkům apod.,/ .

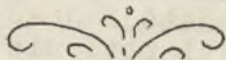
Pro takto rozsáhlou akci budeme potřebovat schopné pracovníky - kromě dříve jmenovaných též jazykově dobře vybavené průvodkyně a průvodce, kteří se budou návštěvníkům plně a zvěřence věnovat! Kromě výstavy se pokusíme připravit též večerní programy!

Nepropáste tuto příležitost!

Pište své náměty a hlášte se Československému přípravnému výboru:

"COSMOPOLITOWN 70"
P.O. Box. 46008
Johannesbur .

Je nejvyšší čas - PĚVÁREJTE !!!!!

RR.

Několik výňatků z knihy "HOVORY S JANEM MASARYKEM"
od Viktora Fischla (1952).

Co řekl Jan Masaryk o Humanismu:

...zastavil jsem se v předsíni, abych si prohlédl kresbu mého zamilovaného malíře Mikuláše Alše, která tu visela na zdi vedle vchodu do Masarykovy pracovny. Masaryk stál chvíli tiše za mnou, pak mne vzal za ruku a odvedl mne k protější stěně. Tam visel obraz - nedávno zesnulého - polského židovského malíře Szyka. Byl na něm malý chlapec v polském národním kroji, který seděl na lavici s malým židovským chlapcem z ghetta, drželi se kolem krku a zdálo se, že jsou ponořeni v důvěrný bratrský rozhovor. "Tohle jsem si koupil včera" řekl Masaryk. "Já vím, že to není žádný Rembrandt, ale mně se líbila ta idea. Víte, za tohle já vlastně bojuju!"

"Kdyby se tak lidi měli jen trochu rádi" řekl mi jednou Masaryk. "Kdyby si jen vždycky včas uvědomili, že ten druhý měl taky mámu, že ho bolí kuří oko zrovna tak jako mě a že má stejný strach, když mu stůně děcko. Kdyby si každý chtěl uvědomit vždycky, že ten druhý je taky člověk, že jsme vůbec všichni lidi a ne obludy, tak by mohl na světě být ráj. Jenže lidi právě nejsou lidi, to je ono."

"To máte tak. Já se někdy ptám, proč jsou lidi taková zvířata. Lidi jsou hrozně zlí. Kdepak zvířata! Nejvyšší dravci. On by každého druhého nejraději utopil na lžici vody. Já se vám někdy zrovna stydím, že jsem se narodil jako člověk. Já pořád nemůžu věřit, že si Pámbů opravdu myslí, že člověk je jeho majstrštyk. Obraz boží! Dejte pokoj! Opice! Jsme opice a nic jiného. Opice, co šplhají pořád výš a výš a žárlí, aby některý šimpanc nevylezl na vyšší strom, na kterém je o kokos víc. Žárlivé, nafoukané, ješitné, netaktní, nedůstojné, bezohledné opice. To jsme!"

"Můj otec řekl a napsal moc hezkých věcí o humanismu. On celý život nemyslel na nic jiného a všechno, co udělal, vyrostlo z téhle filosofie. Já toho za celý život nepřečetl a nepřečtu ani zlomek z toho, co on spolýkal za rok. Ale tohle mi je jasné i bez velikého študia: Člověče, mysl trochu na druhé. Nemysli si, že jenom ty jsi důležitý. Na každém záleží zrovna tolik jako na tobě. On má totiž každý zrovna tak nesmrtelnou duši jako ty. Jseš zrovna takové zrníčko písku jako ten druhý a s odpuštěním prd záleží na tom, jestli se budeš na slunci lesknout trochu víc nebo míň než ten druhý zrníčka. Hlavní věc je, aby se nesesul břeh. Tak nemysli tolik na sebe a radši drž a podpírej ty druhý zrnka písku. Jasně? Takhle já rozumím humanismu."

"Jo, vzdělání je důležitá věc. Bez vzdělání se v tomhle století nedá žít plný život. Ale vzdělání, holečku, není všechno! Oni tihle inteligentní jsou často jako krab poustevník. On si zaleze do té své ulity a nikdo z něho nic nemá. Co z toho, když někdo spolýká všechny knihy v British Museum, co z toho kdo má, že on zná celou Encyklopedii zpaměti třebaš po zpátku, když si žije v té své věžičce ze slonoviny a nepodá vám hůl, když se budete topit. Pro tohle já vždycky říkal našim učitelům, že na tom tolik nezáleží, jestli naučí děcka znát všechny acristy a plusquamperfecta. Na čem záleží je, aby z nich udělali lidi. Já nenávidím dva typy, které naše školy vyrábějí. První je typ tak zvaně vědecký. On vám poví přesně, v kterém roce vypadla babička Karla Čtvrtého poslední stolička, ale nedovede si pomoci, když si přetrhne tkaničku u boty. A druhý je typ byrokratický. On je tak ze všech stran zahrabaný samými lejstry, že už ani neví, že lidi nejsou čísla jednací. Já tady mám v ouřadě hromadu takových lidí. To je hrůza. On má každý dva notýsky. Když jde na záchod, tak vytáhne notýsek z pravé kapsy a zapíše si: "Vyčurati se." A když si zapne poklopec, tak vytáhne notýsek z levé kapsy a poznamená si: "Vyčural se v 11 hodin 42 minuty." Já bych si často nejraději dal vetu do uší, abych neslyšel, jak tihle lidi šustějí jako papír. Takový člověk neví o životě rajcenkrecht nic. A když neví nic o životě, tak co může vědět o lidech? A když neví nic o lidech, tak jak má být pro lidi užitečný?"

"...aby toho udělal tím víc pro ty s menšími bicepsy a s horší košili. Jenže tomuhle všemu může rozumět jenom ten, kdo má rád lidi. Mít rád lidi, milovat lidi, tohle je celé tajemství a jediný recept na štěstí. To platí pro všechny. Pro mne, pro Stalina, pro Trumana, pro celý svět!"

Kdo se chce ve svém povolání udržet na výši a dále se vzdělávat, musí číst odbornou literaturu. Kdo chce své křesťanství udržet živé, potřebuje četbu Písma. Mnoho lidí dělá podobné zkušenosti jako kdysi sv. Augustin, když bojoval o svou víru: následují zvoucí hlas "vezmi a čti" a naleznou v slově Božím orientaci, sílu a život.

Čtení Písma - nabídka milosti:

Slovo Boží v Písmu svatém nám není dáno jako bříme, nýbrž jako dar Božské lásky. Proto není také zvoucí výzva "vezmi a čti" žádným rozmnožením nepohodlných povinností, spíše nabídkou Boží pomoci. Bůh nám nabízí svou blízkost, poněvadž jeho živou přítomnost, jeho povzbudivé slovo útěchy a jeho posilující zvěst spásy potřebujeme jako pomoc na své cestě životem.

Čtení Písma - Náboženská životní posila:

Tvá víra bude živější:

Víra mnohých křesťanů je tak neživá a bez pohybu jako stojící voda, poněvadž jí chybí bezprostřední styk s mluvícím Bohem. "Opustili mne, pramen vody živé, kopali si cisternu rozprýskané, které vodu udržet nemohou." (Jer. 2, 13, Starý Zákon.) Četba Písma vede denně k novým zážitkům. Naše víra není mrtvým systémem nauky, povinností nebo zařízením, nýbrž živou skutečností spásy.

Naučíš se rozumět sobě a světu:

+Mnohý mladý člověk, který od křesťanského náboženství očekával smysl a sílu pro svůj život, se od něj odvrací, poněvadž zdánlivě selhalo. Je zklamán, že se milost patrně neuplatnila proti mocnostem světa. Vysvobození z tohoto mučivého problému naleznáš v četbě Písma, kde ti sám Bůh svěřuje svůj plán světa a spasení. Tvůj zápas není nesmyslný, tvá naděje není marná - vítězství spásy je jisté!

Tvá modlitba bude osvobozena od pout a nudy:

+Mnoho lidí zůstává po celý život na dětském stupni modlitby, upoutáno na málo formulek a na marných zájmy. Chybí jim vlastní slova, živá přítomnost Boží, široký rozhled v řádu spásy. Četba Písma nám otevírá nové bohatství svérázných modliteb např. v žalmech. Vede nás k samostatnému rozhovoru s Bohem, k rozjímání o jeho cestách spásy, k vděčné lásce a podřízení života vůli Boží.

Kristus se ti přiblíží:

+Přání mnohých věřících křesťanů, setkat se s Bohem, najde dalekosáhlé splnění v četbě Písma. V poselství Kristově, v evangeliích, skutečích apoštolských a dopisech apoštola vystupuje živě před tebou, slyšíš Jeho slova, když k tobě mluví. Jsi spojen s Kristem, když Jeho slova zůstanou v tobě. (Srv. Jan 15, 7.) Prožíváš Jeho boho-lidskou velikost, Jeho svět přkonávající moc. Naučíš se mu rozumět, Jež milovat a uctívat. Tvá dětská představa o Ježíši se rozšíří v obraz celého a velkého Krista.

Najdeš cestu k církvi a k liturgii:

+Četba Písma tě nevede jen ke vzpomínkám na Ježíše a k čisté myšlenkovému spojení s Ním. Vede nás k hlubšímu svátostnému setkání s Kristem v církvi. (Přečti si Skutky, Nový Zákon, 2, 24..., 4, 32...).

Četba Písma - ale jak?

+Předpokladem pro tvou četbu bible je, pořídit si vlastní Písmo svaté, aspoň Nový Zákon!

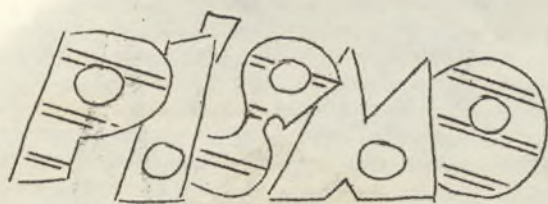
Čti metodicky:

+Začni s lehce srozumitelným, se SKUTKY apoštolskými, pak evangeliemi a teprve Zjevení sv. apoštola Jana! Věnuj denně 10 minut k četbě Sv. Písma.

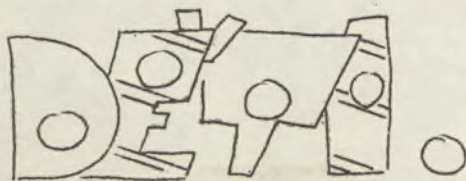
Čti s porozuměním:

+Hleď zjistit jádro výpovědi, smysl slov: vysvětlivky pomohou, najdeš je na každé stránce. Tvá duše musí poslouchat Boha, chceš-li vnímat Boží poselství.

"Ne toliko chlebem je živ člověk, ale každým slovem, které vychází z úst Božích." (Mat. 4, 4.)

svaté
pro

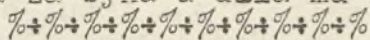

STARÝ ZÁKON:

Abrahám byl otec Izákův. Izák byl otec Ezaua a Jakuba. Jakub pak měl dvanáct synů. Tehdy vznikl ve všech zemích velký hlad. V Egyptě však bylo chleba dostatek. Proto se Jakub vystěhoval s celou rodinou do Egypta. Cestou přinesl Bohu oběť. A Bůh promluvil k Jakobovi: "Já jsem tvůj Bůh! Udělám z tebe velký národ. Sám potáhnou s tebou do Egypta a sám tě z něho zase vyvedu." Tak přišel Jakub se všemi svými dětmi do Egypta. Tam vyrostli ve velký národ a nazývali se Izraelité.

O mnoho let později řekl egyptský král: "Hleďte, Izraelitu je už více než nás a brzy budou silnější než my! Proto jim dal konat těžkou práci a utlačoval je. Čím více je však utlačoval, tím byli početnější a silnější. Tu poručil král: "Utopte všechny novorozené izraelské chlapečky v řece Nilu!" - Izraelská matka dostala v té době syna a po tři měsíce ho skrývala. Potom ho však už nemohla dále schovávat. Vzala tedy košík z rákosy, utěsnila ho smolou, vložila do košíku chlapce a skryla ho v rákosí na břehu Nilu. Jeho sestra zůstala nablízku a hlídala ho. Tu přišla k břehu Nilu královská dcera a uviděla košík. Dala si ho od své služky přinést, otevřela ho a uviděla tam plačící dítě. A měla s chlapcem soucit. Tu řekla jeho sestra: "Chceš, abych ti zavolala izraelskou matku, která by ti dítě vychovala?" Královská dcera odpověděla: "Ano." Sestra tedy zavolala matku toho dítěte. Královská dcera jí řekla: "Vezmi toto dítě a vychovej mi ho!" Když hoch povyroste, přivedla ho matka ke královské dceři. Ta ho přijala za syna a dala mu jméno Mojžíš. (pokračování).

Milé děti,

tak co, jak vám to učení jde? Už všechno umíte, brzy vás všechny vyskousím! Učte se pilně, abyste tak mohli o velikonocích přistoupit k Prvnímu svatému Příjímání! Učte se.. učte se.. učte se!

Hodina Sedmá:

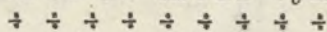
Jak působil Pán Ježíš veřejně? - Pán Ježíš působil veřejně takto: Učil pravdám Božím, posvěcoval věřící a vedl je k nábožnému životu.

K čemu si Pán Ježíš vyvolil apoštoly? - Pán Ježíš si vyvolil apoštoly, aby později místo něho učili pravdám Božím, posvěcovali věřící a vedli je k nábožnému životu.

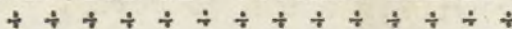
Pán Ježíš řekl: "Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci, leda skrze mne." (Jan 14, 6.) Hleď proto co nejlépe poznat učení Pána Ježíše. Buď pozorný v náboženském vyučování a také se pilně uč tomu, co je uloženo. Poslouchej pozorně slovo Boží při kázání a při bohoslužbě slova. Čítávej rád v Biblických dějinách, v Katechismu, a až budeš dospělejší, čítávej také v Písmu svatém, zvláště v Novém zákoně!

Kde zemřel Pán Ježíš? - Pán Ježíš zemřel na hoře Kalvárii u města Jeruzaléma.

K čemu trpěl a zemřel Pán Ježíš? - Pán Ježíš trpěl a zemřel, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a na věky spasil.

"Otče, jak mohl Bůh trpět a umřít, když je Bohem?" - "Víš, Toníku, Bůh nemůže trpět, ale proto vzal na sebe Syn Boží lidské tělo a lidskou duši, aby mohl trpět, zemřít a tak nás vykoupit a spasit. Pán Ježíš trpěl a zemřel jako člověk, poněvadž jako Bůh nemohl ani trpět, ani zemřít. To všechno vzal na sebe dobrovolně a z lásky k nám. Slovo "vykoupil" znamená: Vykoupil nás z otroctví hříchu, dal náhradu za lidské hříchy, a tak nás vysvobodil od věčného zavržení. Teď ale všechno záleží na nás, jak žijeme!!!/

Vzpomínku.

napsal:
Z. Čížkovský, OMI.

Stalo se to v úterý. Seděl jsem s Petříkem u malého lósika, u místa, kde se bude stavět kostelíček Pražského Jezulátka. Černoši se radovali, tancovali, jásali, ano, kostelíček Pražského Jezulátka se bude stavět! Přišli připravit místo k stavbě!

Když už slunko stálo vysoko, Petřík mě najednou zatahal za kabát a prstem ukázal k náčelníkově usedlosti. Na cestě jsem viděl černochoha na koni. Mířil přímo k nám. Také ostatní černoši zpozorovali jezdce, zastavili se v práci, opřeli se o motyky a lopaty, nikdo ani slova nepromluvil strachem, co přijde. Ženy, které klečely u hliněných nádob s pivem, přestaly je míchat, vstaly a také beze slova se dívaly k jezdci. "Co to znamená?" řekl jsem si sám pro sebe. Samočinně jsem udělal kříž. Všichni kolem mne se rovněž požehnali.

Jak se jezdec přibližoval, poznal jsem v něm náčelníkova policistu. Chtěl jsem popojít několik krků, ale policista zastavil koně přímo přede mnou. Seskočil s koně a díval se z jednoho černochoha na druhého. Viděl jsem, že byl nejistý, díval se na motyky a lopaty v ruce černochoha. Pak se po díval na mne. Jeho obličej byl pokryt prachem a stékaly po něm potučky potu. Rukou si přešel po obličejí, pak si ji otřel o kalhoty, odkašlal si, loktem si utřel nos, odplivl a začal: "Náčelník Nxumisa mě poslal se vzkazem - ještě jednou si odkašlal - náčelník si nepřeje, abyste postavili kostel, proto na tomto místě nesmí být vytrhnuto ani stéblo trávy!" Odmlčel se a zase se díval po černoších, až skončil u mne. "A tak nyní všichni jděte domu, a ty, bílý kněží, pojď k náčelníkovi, čeká na tebe se svými rádci!"

Nikdo se nehýbal, ústa se mi otevřela, ale zase beze slova zavřela. "Ach, pivo je zde," slyšel jsem policistu, "a tolik je ho, tak než se rozejdete, pořádně se napijme, a už kráčel k nejbližší nádobě. "Pivo ano, a kostel ne!" slyšel jsem křičet jednu černošku. Rychle kopla do nádoby, ta se rozbila a už se pivo ztrácelo ve vyschlé trávě a zemi. Než se kdo nadál, byly rozbity rozezlením i ostatní nádoby, nebo pivo prostě vylilo. To mě jakoby probudilo z mého ohromení. "Moji drazí, jděte domů v míru a pokoji, a já půjdu s policistou k náčelníkovi. Jsem si jist, že to musí být nedorozumění." Černoši váhali, reptali, ale pomalu se rozcházeli do svých chatrčí.

Pokynul jsem Petrovi a šli jsme k autu. Viděl jsem policistu, jak se snaží najít aspoň krapet piva, ale marně, pivo zanechalo jen mokré skvrny na zemi. Pokrčil rameny, po díval se směrem ke mně a v jeho očích jsem viděl nenávisť.

Když jsme přijeli k náčelníkově usedlosti, viděl jsem, že je tam hodně lidí. Jak jsem vstoupil, všichni utichli. Pozdravil jsem náčelníka a pak jsem čekal. Náčelník mávl na znamení, že mě viděl, ale nepromluvil. Jeden z rádců povstal a začal na mne křičet: "My černoši nechceme zde mít katolický kostel, nechceme zde bílého kněze." Pak začal druhý: "My máme dost svých černošských náboženství, vy katolíci jste příliš chytrí, náš buh je černý." Měl jsem toho už dost.

"Tak proč jste mi to neřekli dříve? Vy, co dnes takhle mluvíte, jste mi přece nedávno dali povolení ke stavbě!" - "To neznamená, že svůj souhlas nemůžeme pozměnit," dodal kdosi. Ostatní též cosi křičeli, ale já neposlouchal, podíval jsem se na náčelníka - avšak ten se díval upřeně před sebe a proutkem si hrál v písku. Viděl jsem, že nemá smyslu hádat se s černochoy, a beze slova jsem odešel k autu. Malý Petr plakal. Obrátil jsem auto a jel domů. Najednou Petr vyhrkl: "Já je všechny zabiju!" a slzy se mu řinuly po tvářičkách. Rukama tloukl do sedadla. Když jsme ujeli asi jednu míli, viděl jsem na cestě černocho, jak mi dává znamení, abych zastavil. Když jsem k němu přijel, podíval se kolem sebe, strčil hlavu do auta řekl: "Otče, náčelník ti vzkazuje, že lituje toho, co se dnes přihodilo - až se vše uklidní, že máš k němu přijít a katolíky a on se bude snažit vše napravit." Po těch slovech odskočil od auta a než jsem mohl odpovédět, ztratil se v lese. A teď jsem si vzpomněl na ty oči, které se na mě tak upřeně zadívaly, které mi cosi chtěly říct, když jsem posledně odcházel od náčelníka, byl to ten starý černocho, který mě žádal o křest.

Když jsem přijel domů, jídlo bylo připraveno na stole, ale neměl jsem chuť k jídlu. Blížilo se již k půlnoci, a já pořád nemohl usnout. Vyšel jsem na verandu a zapálil si cigaretu. Měsíc svítil na černošské chatrče. Ticho bylo rušeno jen štěkotem psů.

"Kde je můj pes Rek?" Sestoupil jsem z verandy, a co jsem viděl? Petřík seděl před svou komůrkou a hladil Reka Sedl jsem si k němu, on se na mne smutně podíval a pak řekl: "Otče, napiš všem, co mají rádi Pražské Jezulátko, a popros je, aby se za nás a za náš kostelíček modlili. Já teď věřím, že ta bílá medecína pomůže!"

Seděli jsme beze slova, jak dlouho, ani nevím, ale najednou Petr vstal, vzal mě za ruku, vedl mě do kostela a tam se modlil: "Ježíšku, což nechceš mít kostelíček u nás v Africe? Ježíšku, pomoz nám... pomoz nám, Ježíšku, uvař kouzelnou medecínu, Ježíšku pomoz nám!"
(pokračování)

+ + + + +

Na žádost čtenáru, představuji malého Petra. Sošku, kterou má v náručí, je soška Pražského jezulátka.

Dnes už Petr studuje, je v Standard VII, v katolické černošské škole pro budoucí kněze.

Platím měsíčně na jeho školení a pobyt v Boardingu, a jestli vydrží a udělá maturitu, a jestli ještě bude mít zájem o kněžství, bude studovat na řádového kněze, tak jak jsem já, "Služebník Panny Marie Neposkvrněné."

Slíbil mi, že napíše dopis všem čtenářům vyprávění "VZPOMÍNKY", tak jsem zvědav!

*Tak už mě znáte!
... to jsem já Petr!*

Mára Haštová

V krásnej,prekrásnej krajine Krásnovsku narodila sa kráľovi Krásnomírovi a kráľovnej Krásnimele ma-
lá,a - predstavte si tú smolu - strašne škaredá princezná.Tielko chudé
ako doska,prsty tenké ako triesočky,vlasy ako stružlinky a nos ako hr-
ča na dreve.Jedným slovom: vyslovená špata.

"Nič to," vraví kráľovná, "vyrastie,opeknie,čo by sme sa trápili."
A dala jej meno Krásotinka. Krásotinka rástla a rástla,no čím bola
väčšia,tým bola škaredšia. Darmo na ňu kráľovná kupovala čipčocky,prie-
svitné závoje,stužky a perličky,hodváby a aksamiety,nič nepomáhalo.Ani
mastičkári,čo prichádzali z cudzích zemí,nevedeli pomôcť. Ruka a tvár
jej z roka na rok drsneli - už boli ani kôra stromu. Darmo volali ro-
dičia lekárov a znalcov,čarodejníkov a mudrcov. Darmo vyvážili zlatom
každú raďu. Lieky nezabrali ani za máčny mek. Krásotinka sa už hanbila
vyjsť na božie svetlo,aby ju dakto nevidel. V Krásnovsku,v tom prekrá-
snom kráľovstve,kde,kde kamene boli biele,voda strieborná a hmla bela-
sá,kde ešte aj ploty boli pozlatené - vyzerala nešťastná princezná ako
strašidlo. Oči,aj tak škaredé,jej opuchli od ustavičného plaču,nos jej
očervenel a celá bola chudučká,bledučká,be priam zelená.
Keď princezná Krásotinka zavŕšila šestnásty rok,povedali si rodičia:
"Nemôžeme veci odkladať,lebo nám chudera Krásotinka ešte väčšmi ošpat-
nie. Musíme ju vydať. Škaredosť vyvážeme bohatstvom,zlatom a striebrom.
Postavíme dcére paláce a hrady nevidanej krásy. A vybojujeme pre ňu
ďalšie a ďalšie kráľovstvá. A vyučíme ju,aby bola aspn' múdr."
Ako si zaumienili,tak urobili. Keď už bolo po víťaznej vojne a krásne
paláce už stáli a aj princezná už bola vyučená,dal kráľ vyhlásiť po ce-
lom svete: "Hľadáme manžela pre našu dcéru princeznú Krásotinku. Krá-
ľovstvo,kráľovské veno tri vydobyté krajiny,ktoré princezná dostane ako
svadobný dar,možno si prezrieť v hociktorý deň od 8. do 18.hodiny."
Hrnuli sa králi a princovia z celého sveta obzerať kráľovstvá,paláce a
poklady. Prinášali do daru nevidané skvosty a všelijaké dobroty,lebo
mysleli,že princezná Krásotinka je krásna ako jej meno. No len čo ju
zočili,upaľovali kade ľahšie aj s darmi,dobreže ich v behu nepotratili.
Princ z Hlupákovského kráľovstva hľadá na princeznú a zalamuje rukami:
"Krásotinko ty jediná!Tu máš všetko,čo mám." Ešte aj zlaté brnenie vy-
zliekol a položil jej k nohám:"Potrebuješ ešte trikrát toľko bohatstva,
ako máš,aby vyvážilo tvoju škaredosť."
"Dakujem,princ," povedala Krásotinka. Kázala doniešť ešte tri zlaté
brnenia a trikrát toľko zlata,ako zložil princ z Hlupákova,a povedala:
"Tebe treba pridať ešte tri razy trikrát toľko bohatstva,a aj tak to
nevyváži tvoju hlúposť." Zvrtila sa a povedala otcovi:"Vyžeňte tú háveď
z nášho kráľovstva.Špatí ho viacej ako ja!" Vyzliekla si bohaté šaty,
šperky,zlato a striebro a obliekla si staré handry. Prehodila si na
plecia čiernu šatku a pobrala sa z domu. Cestou si hütela:Doš som sa
už naplakala a nažialila.Viacej nevládzem.Odídem z krajiny,kde som naj-
škaredšia.Možnože je na svete krajina Škaredovsko,kde budem najkrajšia.

Šla a šla, smelo a odvážne, lebo bola presvedčená, že jej nikde nikto nemôže ublížiť väčšmi, ako jej ublížili v Krásnovsku. Putovala hladná a smädná, ustatá a doráňaná, s boľavými nohami a ťažkým-preťažkým srdcom. Možno už bola na druhej strane sveta. Odrazu zbadá, že jej kraj celkom, ale precelkom inakší. Všade samý šedivý kameň, voda čierna a obloha ani stará zástera. Stromy suché, celkom krpaté. V tejto krajine jej tvár žiarila krásou.

"Toto je miesto, ktoré hľadám!" potěšila sa princezná. Našla si v skalách jaskyňu, vystlala ju senom a machom a živila sa, ako vedela. V jazere si nalovila rýb a v hore nazbierala húb i prapodivného leného ovocia. Dobre jej tam bolo a túžila už len po tom, aby stretla živého človeka, čo by sa s ním mohla od srdca porozprávať.

V jedno ráno vyšla zo svojej jaskyne a tu vidí mládencu, smutného-pre-smutného, nariekať pod suchým, napoly sprachniveným lesom. "Prečo tu sedíš a tak horko nariekaš? Kto si?" "Som Dobromil. Kráľ ma poslal vyrúbať túto horu. No akože ju vyrúbem, keď u nás v Dobrovsku ani len muče neubližime!" "Hm," vraví Krásotinka, "lúto ti je tých stromov?" "Lúto. Úbohé stromy! Hoci viem, že len preto sú také úbohé, lebo sme nemali srdce zničiť chrobač, ktorá ich kynozí." "Princezna Krásotinka čakala, kedy jej Dobromil povie, že je škaredá a že nemôže na ňu hľadiť. Ale Dobromil nič. Iba čo si päsťami slzy poutieral. Krásotinka si dumá. Ak vyrúbe stromy, krajina opeknie a ja znova budem škaredá ako predtým.

"A prečo máš stromy vyrúbať?" opatuje sa. "Celá krajina, teda my všetci, sme odhlasovali, že naša dobrotá vedie do záhuby. Pustili sme sa teda proti našim vlastným zvykom. Začíname muchami a všelijakou hávečou. Ibaže sa nevieme premôcť. Celá krajina smúti za dobrotou." "To je divná dobrotá, ktorá vedie k zlu," vraví princezná Krásotinka. "Aj naše Krásnovsko je také krásne, že je až škaredé. Vieš čo? Ja ti pomôžem. Vzala pílu, podala mu sekeru a vraví: "Do toho, Dobromil, do toho." A prvá sa pustila do roboty. Tak horlivo, že zabudla aj na svoju ošklivosť. Ťažkoboľo Krásotinke ťahať pílu, keď to v živote ešte nerobila. Naučila sa to a práca jej išla jedna radosť. Aj Dobromil sa oháňal sekerou, len tak ívery lietali. Na obed prišla starenka s jedlom. "Daleko som sedela, ďaleko som videla, obidvom som vám priniesla!" Tak sa teda s chuťou najedli a znova sa pustili do roboty. Len čo spadol posledný strom, obloha zjasnela a obelasedla, jezero sa zastrebrilo a zem opeknela. Keď to Krásotinka zbadala, bežela do jaskyne po svoj čierny vlniačik, aby si zakryla aspoň svoju škaredú tvár. "Co sa zakryvaš ako starena?" vraví Dobromil a odhrnul jej vlniačik. "Takto sa mi páčiš. Nechcela by si prísť do nášho Dobrákova? Vezmem si ťa za manželku, lebo vidím, že máš dobré srdce. A aby si vedela, ja som princ." "Lenže ja som škaredá, najškaredšia na celom svete. Aj keby ma vyvážili trojnásobným bohatstvom našej krajiny, a tam ho je naozaj nie málo, aj tak by nevyvážili moju škaredosť."

"Ty že si škaredá?" čuduje sa Dobromil. "Pozri sa sem!" A ukázal jej zrkadielko. Krásotinka nechcela veriť vlastným očiam: líca mala ružové a okrúhle, noštek akurát, oči veľké a žiariace, vlasy ani čisté zlato.

"Nanič zrkadlo!" vraví. "Neukazuje správne, ale celkom opačne." "To nie je zrkadlo, ale moje srdce. V ňom si taká, takou ťa vidím. A aby si vedela: kráľovná nemusí byť pekná, ale mala by byť dobrá a múdra." Vtom prišla starenka s jedlom a vraví: "Daleko som sedela, ešte ďalej videla. Všetko som počula. Vidím, že bude z teba kráľovná múdrejšia, lepšia a krajšia než mnohé iné. A vidím, čo nikto nevidí: Sťahovanie veľké z krajiny do krajiny, aby v Hlupákove neboli samí hlupáci, v Dobrákove samí dobráci, v Múdrákove samí múdráci, v Klamárove samí klamári a v Potrimiskárove samí potrimiskári. Veľa toho istého škodí. Váha sa preváži, veľa sa zneváži. Premiešať treba dobrych so zlými, hlúpych s múdrami, peknych so škaredými, aby bola rovnováha. Aby bol každý hoden svojej ceny, aby mal každý, čo si zaslúži." (koniec)

+ + + + +

AKÁ SI MI KRÁSNA.

Peter Bella Horal

Aká si mi krásná,
ta rodná zem moja,
krásne i tie hory,
kol teba čo stja,
krásne i to nebo
nad tými horami,
žehnám ťa, vítám ťa
vďačnými slzami.

Ty hora zelená,
čo šumiš nado mnou,
jak bys mi nôtla
piesenkou čarovnou,
ty úboč, zakvitlá
divými ružami,
žehnám ťa, vítám ťa
vďačnými slzami.

Rozkošné doliny,
v dolinách roviny,
vy moja kolíska
i mojej rodiny,
rovniny posiate
drobnými vieskami,
žehnám vás, vítam vás
vďačnými slzami.

+ + + + +

+ + + + +

Černošská povídka.

Opice a krokodíl.

napsal: Z. Čížkovský, OMI.

Seděl jsem se starým černochem u chatrče pod stínem stromu a začal unaveným hlasem vyprávět: - - -

:Tak vám povím něco o zvířatech a to, jak opice byla chytřejší než krokodíl!.... palma, která stála na okraji řeky Limpopo, měla vždycky mnoho krásných banánů. A jednoho dne zatoulala se malá opička až k této palmě a k velké její radosti, našla to, po čem nejvíce toužila - banány. Usadila se na palmě. Pojíдалa banány a při tom pozorovala krokodíla, jak se čmáchal v řece a někdy vyhříval na písku. Jednoho dne opička viděla, jak krokodíl se smutně díval na ni, když pojídala banány. Z rozpustilosti házela na něj šlupky z banánů, ale krokodíl mlčel a všechno trpělivě snášel. Až jednoho dne přece jen promluvil: "Opičko, hoď mi banánek, mám malého synáčka a on tak rád banány." Opička mu hodila banán, krokodíl po něm chňapl a už se strácel ve vodě. Příští den krokodíl zase přišel, ale tentokrát se synáčkem. Opička mu hodila banán. Starý krokodíl poděkoval, vlezl do vody a malý krokodílek pisklavým hláskem zavořal: "Na shledanou zejtra, opičko..." A opička se stala přítelem malého krokodílka.

Jednoho dne po velké bouři, starý krokodíl přišel sám. Díval se se smutnými očima na opičku a nic neříkal. Opička, když mu zase hodila banány, se ho zeptala: "A kde pak je synáček?" - "Je nemocen" smutně odpověděl. "A co pak mu je, tázala se opička. "No tak vlastně nic, ale to víš, opičko, stýská se mu po tobě!" odpověděl krokodíl a při tom se ohlížel kolem sebe. Šibal, již dávno se mu zachutilo po opoším masu, jenom nevěděl jak na to. Ale opička mlčela, přemýšlela. "Opičko, pokračoval smutně krokodíl, "hoď mi pár banánů, mám doma ženu a hodně dětí, vyprávěl jsem jim o tobě a o těch krásných banánech. A má žena by tě ráda poznala, ale to víš, už je stará, má revma, tak už jen odpočívá, ale ráda by tě poznala, nechtěl bys k nám na návštěvu?" -

Starý černochoch si na chvíli odpočinul od vyprávění, zapálil si uhaslou fajfku, odplívl si a zase pokračoval: "...ale vždyť já neumím plavat. Víš, já se bojím vody a pak, jak vydržím pod vodou?" ptala se opička. Na to jí krokodíl odpověděl: "Oh, opičko, toho se neboj, já jsem už se vším počítal. Vždyť si můžeš sednout na můj hřbet a já tě do mého příbytku zavezu, jen se neboj, milá opičko!" a radostí si při tom zavrtěl svým velkým ocasem. Opička natrhala několik banánů, sklouzla z palmy a již seděla krokodílovi na hřbetu. Opičce se plavba velmi líbila, chválila krokodíla jak umí pěkně plavat, ručkama kolem sebe šplíchala, ale když byli uprostřed řeky, najednou se krokodíl zastavil, vycenil zuby, zachechtal se a vítězoslavně řekl: "Tak konečně jsem tě dostal, již dávno jsem si dělal chutě na tebe a dnes tě mám, ha, ha, ha, to jsem tě ale doběh, hahaha, již dávno jsem se těšil na tvé masíčko, hahaha, to jsem tě ale doběh!" a již se chtěl ponořit a sežrat opičku. Vtom však opička začala křičet: "Krokodítku, krokodítku, proč jsi mi to neřekl již dříve, ano když jsem ještě by-

Jan Werich : -

POHÁDKA

"Čemu se Doma Smějí?"... asi všemu, nebo snad už ničemu... proto až v březnu/márci

Byl jednou jedno království.

Bylo pouze jednou, protože takové království se nedá dvakrát opakovat.

Král měl několik synů, ale nevěděl přesně kolik, protože byl líný se zeptat královny, pokud byla naživu, teď byl líný je počítat, a cizích lidí se ptát nechtěl.

Mnohdy, když nebyl líný přemýšlet, se zamyslel. Vzápětí však zapomněl, kvůli čemu začal přemýšlet, a než by se namáhal si vzpomenout, dumal o něčem jiném, než původně chtěl.

Několikrát začal přemýšlet o tom, který z jeho synů by měl být po něm králem, ale vždycky, z vrozené lenosti, se mu myšlenky smekly k něčemu snadnějšímu, nebo z té námahy usnul. Jednou však přece došel k rozhodnutí, které naštěstí zapomněl zapomenout. Usnesl se sám v sobě, že králem bude ten z jeho synů, který ze všech ne nejlinější.

Přikázal svolat všechny své syny, a aby nezapomněl, na kdy je dal svolat, nařídil, aby přišli hned teď. A všichni!

Přišli tři tuční mladíci. Král je vyzval, aby se posadili. Chvilku mlčky čekal, když však už žádný další tučný mladík nepřicházel, pravil:

"Jste tu všichni, mí milí synové?"

"Ano," odpověděli mladíci.

Z toho král nabyl jistoty, že má tři syny, a jeho sebevědomí náležitě stoupl. Nic nesnižuje mužovo sebevědomí tolik jako nejistota co do počtu vlastních dětí.

"Mám vás všechny tři stejně rád," pravil se slzou v oku. Nerozplakal se však usedavě, protože usedavě dá námahu.

Potom vysvětlil chlapcům, že království bez tradice je horší než třeba republika s tradicemi, a právě proto že odkáže království a trůn jen tomu z nich, který jest nejvíce tradičně líný.

Nejstarší z vás nechť promluví," zakončil.

Chlapci se dívali jeden na druhého, čekajíce, kdo z nich začne.

"To ani nevíte, kdo z vás je nejstarší?" ptá se král.

"Dyť vono to dá práci si to pamatovat, tatí," řekl nejtučnější z nich.

To znělo slibně. Ukázal tedy král na jednoho ze svých synů: "Tak začni třeba ty ... jak se jmenuješ ... no, to je jedno. Mluvi!"

"Tatí," začal mladík, "já jsem velice líný. Já jsem tak líný, že spím s otevřenýma očima. Zavírat na noc klapky a ráno je zase otevírat, uznej, to je zbytečná dřina."

Král seděl a koukal do dálky. Když za hodinu nic neřekl, začal druhý syn o své lenosti: "Tudle sem si sed u krbu ... pomalu ze sebe soukal, a chytly mi škorně a vod nich nohavice. Tak sem to nechal bejt, esli shořím celej. Neshořel. Vono to na lejtkách zhaslo."

Král se díval do dálky.

Za hodinu třetí kralevic začal mluvit. Mluvil tak líně, že mu bylo sotva rozumět. "Já bych, tento ... che ... che ... jako třeba jsem pod šibenicí, ne? Že jo? A, heleď ... teď mě jako tahaj nahoru za ... jak se to jmenuje ... mám na tom hlavu ... víš za co, viď? ... a teď mi někdo dá do ruky kučlu nebo nůž, ne? ... abych se ... tento ... odříz. To by se divili ... jo! Krk se to jmenuje ... kde jsem přestal?"

"Že by se divili," pravil nejtlučnější mladík.

"... by se divili, jak bych se nechal oběsit! Cha! Přece, tatí, zvednout ruku až semhle takhle nad to .. nad krk ... fuj, to musí bejt námaha..."

Král seděl a hleděl do dálky.

Když ani za tři hodiny se neprojevil, chlapci se začali ptát, který z nich tedy bude králem.

"Tak řekni, tatí, kterej z nás je nejlinější? Kdo dostane trůn?"

Král se přestal dívat do dálky a pravil: "Já byl líný vás poslouchat a teď jsem líný se ptát, o čem tu byla řeč," a zůstal králem ještě dlouhá léta, protože byl líný umřít.

* * * * *

K A L E N D Á R
Mše svaté a svátky v březnu/marci.

Březen/Marec

1970

Březen/Marec

1. NEDELE : PRETORIA
v 10.30 hod.
anglická Mše

1. NEDELE : JOHANNESBURG
v 10 hod.
anglická Mše

PORT ELIZABETH: česká Mše

2. Pondělí: Anežka
6. Pátek : Miroslav
7. Sobota : Nar. TGM

8. NEDELE : PRETORIA
v 10.30 hod.
česká Mše

8. NEDELE : JOHANNESBURG
v 10 hod.
anglická Mše

9. Pondělí: Františka
11. Středa : Anděla
13. Pátek : Růžena
14. SOBOTA : Johannesburg: KRTINY : od 2 - 4 hod. odpoledne :

15. NEDELE : PRETORIA
v 10.30 hod.
anglická Mše

15. NEDELE : JOHANNESBURG
v 10 hod.
česká Mše

16. Pondělí: Vlastimil
19. Čtvrtek: Josef
21. Sobota : Blahoslav
SOBOTA : Pretoria : KRTINY : od 2 - 4 hod. odpoledne, Sunnyside

22. NEDELE : PRETORIA "KVĚTNÁ NEDELE"
v 10.30 hod.
česká Mše (svěcení palem)

22. NEDELE: JOHANNESBURG
v 10 hod.
anglická Mše

26. Čtvrtek: "ZELENÝ ČTVRTEK"

27. Pátek : PRETORIA "VELKÝ PÁTEK"
v 5 hod. odp.
česká Mše

27. Pátek : JOHANNESBURG
ve 3 hod. odp.
česká Mše

28. Sobota : "BÍLÁ SOBOTA"

29. NEDELE : PRETORIA
v 10.30 hod.
anglická Mše

"HOD
BOŽÍ
VELIKONOČNÍ"

29. NEDELE: JOHANNESBURG
v 10. hod.
česká Mše

První svaté Přijímání

30. Pondělí: "VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ"

POZOR! Attention! Rodiči, máte-li zájem, který byste vlastně měli mít, První svaté Přijímání bude 29. března/marca, pro školní děti. Přijďte za mnou po Mši svaté a domluvíme se o přípravách. Kdo to nechá na poslední chvíli, bohužel, nebudu moct pomoci!

V Pretorii se musíme ještě domluvit od dne!